

Вікторія Гранецька

ТІЛО™

Дебютний роман Вікторії Гранецької «Мантра-омана» здобув першу премію літературного конкурсу «Коронація слова — 2011». Психолог за освітою, вона як ніхто інший знає всі ваші страхи. Недарма її романи читачі порівнюють із творами самого Стівена Кінга!

Хочете прочитати книгу, у якій захопливий сюжет, особлива атмосфера і характерні персонажі? Хочете прочитати книгу, дочитавши яку захочете прочитати її знову? Тоді прочитайте ЦЮ книгу.

Андрій Куликов, телеведучий

Мрія про вічну молодість завжди приваблювала людство. Вона залишалася недосяжною, аж поки корпорація «ТІЛО™» не розробила унікального методу продовження життя шляхом... переселення душ. У світі, де панує сила гаманця, твоє тіло належить тобі, аж доки хтось не захоче його придбати...

Колись Юрій боровся за свободу в Україні, тепер він доктор Паскуда — головний лікар славнозвісної корпорації. Спогади про минуле життя не дають йому спокою, і він розшукує Іванку, дівчинку, яка разом із ним зростала та була примусом вивезена з України для участі в перших експериментах. Намагаючись виправити помилки минулого, Юрій зустріне з найжахливішим ворогом — людською жагою до вічного життя...

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-5213-7

9 789661 452137

ТІЛО™

Вікторія Гранецька

Володарка Гран-прі Коронація слова

Вікторія
Гранецька

ТІЛО™

**ХТО ВОНИ — ПІДСТУПНІ ЗЛОЧИНЦІ
ЧИ МОТОРОШНІ ЖЕРТВИ?**

КИЇВ
СІМЕЙНОГО
ДІТЯ

Вікторія
Гринецька

ТІЛО™

Вікторія
Гранецька

ТІЛО™

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2013 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Г77

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-5213-7

- © Гранецька В. Л., 2013
- © DepositPhotos.com / Elisanth, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

Театр тіней

Спочатку тобі цікаво. Потім раптом стає млясо, але ти рухаєшся далі, бо було ж цікаво!.. Згодом стає бридко, мото-рошно, відразливо, та відірватися вже несила.

Такі американські гірки не всім до снаги. Коли за мотивами цього роману зроблять комп'ютерну гру, на ній, скоріше за все, стоятиме вікове обмеження 12+. Цей трилер із елементами горору та відтінком романтики а-ля «Сімейка Адамсів» майже не має шансів залишитися тільки книжкою... Та навіть у паперовому варіанті вигадана Вікторією Гранецькою історія подарує довгоочікувані відчуття твоїм нервам, якщо вони скучили за лоскотами.

Інтелект авторки за активної допомоги невичерпної фантазії «сконструював» такий димний коктейль, споживання якого загрожує ступором або «зависанням» на кілька діб. Ти ризикуєш згадати все, навіть те, чого не знав: Платона і Вольтера, Бальзака, Діккенса і Кінга... Та не так усе фатально, бо Гранецька — це таки Гранецька, тож добра тобі порада: умикай уяву від самого початку і тримай її онлайн аж до фіналу.

Та найбільший сюрприз чекає на душу. Навряд чи неосязна безцінна людська душа колись кимось була настільки чітко і вичерпно окреслена й оцінена, зважена і зневажена, як у цьому романі Вікторією Гранецькою. І душа читача хоч-не-хоч, а увійде в резонанс із заданою темою, далі буде... Що буде

далі, передбачити так само непросто, як і відгадати, що зрештою стало з головним героєм, — годі й намагатися.

«Хіба може бути добро без зла? Вони завше крокують разом, тримаючись за руки, і часом одне стискає занадто сильно руку іншому», — промовляючи це, героїня (alter ego автора) не лише заспокоює свого візаві — вона дає відповідь на споконвічне питання. Можливо, ще ніколи прозора мудрість не обставлялася такими барвистими декораціями, як смарагдова «тойота» й жовта «ламборджіні», білий рояль і білі халати... Та панує в романі чорне, втім, як і в житті, — до часу...

Навколо роману зламають чимало списів. Його лятимуть більше за будь-яку книжку, дотепер випущену видавництвом «Клуб сімейного дозвілля». Знаючи це, приємно усвідомлювати, що ти в усіх тих дискусіях матимеш власну думку, а отже, піднімешся на голову вище.

Та хай би скільки голів не було нижче чи вище, головне — зберегти свою. І не тільки голову, а й душу. Вікторія Гранецька робить нам усім небезпечне щеплення. Спочатку це цікаво, потім млосно, згодом моторошно. А як інакше в цьому чорнобілому театрі тіней, що зветься життям?

Ольга Хвостова

Коли я вбиваю, то виповзаю зі своєї
людськості, ніби з-під нестерпного тягаря.
Я існую в дивовижному всесвіті без відзнак та ярликів,
де навала самотності більше не загрожує мені...

Із зізнань одного серійного вбивці

Пролог

Осінь, 2033 рік

Україна, Карпати, Католицький притулок для дітей-сиріт

1

Небо знову заволокло брудним сірим ганчір'ям вологого хмаровиння — і чоловік, що сидів за кермом старого білого фургона з румунськими номерами, нетерпляче вилаявся ламаною англійською — здається, все в цій клятій гірській місцині було проти нього. Розмитий шлях вислизав з-під коліс і крученою зміюкою вився догори. А десь там, серед скелястих урвищ та поріділих лісів, мав зачаїтися кам'яний, дивом уцілілий притулок-сиротинець, що до нього слід було конче дістатися, перш ніж Карпати сповине темрява й закрутить драглиста снігова дощовиця.

Чоловік був тут не вперше і мав би добре пам'ятати дорогу, та щоразу, як він наближався до цієї зачаєної гірської криївки, завше збивався на манівці, наче невидимий мольфар напускав туману в очі. Але він знав, що раніш чи пізніш чари спадуть, і кожному подорожньому покажеться його шлях. Та й за всю мандрівку довелося застрелити лише трійко повстанців, що поодинці заступали йому дорогу, сподіваючись відібрати старий фургон. Він був обізнаний: тутешні розбишаки

ніколи не тримаються купи, живуть і помирають відлюдьками, нерідко чубляться між собою, інакше давно б виборолити те, за що вже добрий десяток років змагалися...

Проте в думках щиро дав собі обіцянку: як вибереться звідси живим-здоровим, то більш ніколи не повернеться до цієї країни.

Стара настоятелька знервовано міряла кроками простору келію, що слугувала їй робочим кабінетом-приймальною, і час від часу позирала то на годинник, то в очі Божої Матері, які дивилися на неї з порепаної, зсивілої від часу ікони на стіні. Скільки себе пам'ятала, завше озиралася на ті очі, а вони щоразу були інакшими — ясними, засмученими, караючими.

Сьогодні очі дивилися з докором. Настоятелька важко опустилася на стілець. Не її провина, коли ж мусить мати справу з такими, як той, що блукає десь серед плаїв у пошуках дороги до сиротинцю. Може, якби зараз зірвалася хвища й заступила йому дорогу...

Постукавши, до кабінету влетіла молода черниця.

— Матінко Магдалино, він приїхав!..

А за вікном не впало жодної краплі дощу. Настоятелька із зусиллям підвелася з-за масивного письмового столу.

— Не тіштеся так, сестро Стефаніє. Збирайте дітей у великій залі.

За хвилину вона вийшла у двір, замітаючи полами довжелезного чорного вбрання вищерблену негодами кам'яну бруківку, з-поміж якої де-не-де прозирали жовтаві покручені гнізда висхлого до зими споришу. З фургона вибрався подорожній. Він виявився кремезним чолов'ягою під два метри на зріст, мав довге, зарано посивіле волосся, абияк зібране на потилиці в жмут. І був у чорній сутані священика. Проте його не слід було називати святим отцем.

Матінка Магдалина зупинилася навпроти чужинця.

— Ви все привезли?

Він розчахнув перед старою черницею задні двері забризканого багном фургона, аби вона на власні очі побачила дерев'яні забиті цвяхами ящики з нетутешнім маркуванням.

— Як домовлялися, — озвався доброю українською. — Будете рахувати?

— Ну що ви! — холодно різонула вона. — Маємо довіряти одне одному. Ходімо всередину. Не бажаєте чогось випити? Чи, може, лишитесь на вечерю?

Подорожнього мучила спрага, він давно марив гарячими стравами, та пам'ятав, що мусить відмовитися.

Нічого там не пий і не їж.

— Ні! Давайте вже дивитись дітей.

Настоятелька стримано кивнула. Повела його за собою в дім. Коли вони увійшли до великої прохолодної зали у східній частині притулку, вздовж стіни було вишикувано зо два десятки хлопчиків і дівчаток від восьми до шістнадцяти років. Старші й молодші подорожнього не цікавили, і матінка Магдалина про це знала.

Умиті та зачесані діти стояли на диво сумирно, жоден не зронив ані слова, не звів погляду, навіть не спробував засміятися. Мабуть, вони не дуже прагнули дорослішати, бо всім дорослим належало бути статечними та насупленими й чинно підмітати підлогу довгим убранням вицвілого чорного кольору — так, наче решта кольорів похворіла і вимерла. Як п'ятирічна Марійка минулого тижня. Або ж дворічний Василько декілька днів тому...

Подорожній неквапом рушив уздовж вервечки мовчазних насторожених дітей, приглядаючись до всіх і кожного.

— Як тебе звати?

— Ярина.

— Як тебе звати?

— Орест.

— Як тебе звати?

— Софія.

— Як тебе звати?

— Мирослав.

— Як тебе звати?

— Іванка.

Біля дев'ятирічної Іванки чомусь зупинився на довше, привів поруч, зазирнув у величезні волошкові очиська, торкнувся рукою неслухняних чорнявих кучерів. Він іще ніколи не бачив таких пронизливо-синіх очей, хоч згодом вони, либонь, переінакшаться — стануть оманливо-зеленкуватими чи сірокрижаними з прикметним сталевим полиском...

— Хочеш поїхати зі мною, Іванко? Я відвезу тебе до твоїх батьків.

— Мої батьки померли.

Її батьки були інакшими. І вони померли.

— Ну, що ти? Вони просто переїхали в інші краї. І дуже за тобою сумують. Тож я повернувся, щоб забрати тебе до них.

— Не смійте її забирати! — худий войовничий хлопчисько поряд із Іванкою раптом вирвався наперед і щосили турнув дорослого чоловіка. Від несподіванки той похитнувся, навіть заледве не впав. А звівшись на повен зріст, наштотхнувся на дорослий погляд тринадцятирічної дитини, сповнений розплавленої до краю, жагучої ненависті-рішучості.

— Юрію, повернися на місце! — крижаним тоном наказала настоятелька.

Малий не ворухнувся.

Подорожньому стало цікаво. Невже тут іще zostалися такі?

— Може, ти теж поїхав би зі мною? — присів навпочіпки й біля нього.

У лівій руці чорноокого хлопчиська, схожого на вовчєня, зблиснуло щось схоже на лєзо ножа — і наступної миті подорожній відчув різкий спалах болю в напрямку від брови до вилиці. Відскочив убік, наче сполоханий звір. Схопився рукою за щоку. А коли відняв долоню від перекошеного, враз посірілого обличчя, на ній багрянїла кров.

Їхні діти надто швидко стають дорослими. І зараз усі вони на тебе накінуться.

— Сестро Стефаніє, не стійте ж! — стара настоятелька.

Подорожній роздратовано витер скривавлені пальці об сутану. Краєм ока підмітив: білявий хлопчина, що назвався Орестом, лєдь помітно всміхнувся, коли молода дебєла черниця силою виволїкала малого бунтівника із зали. Блїдим личком дівчинки на ім'я Ярина майнуло щось схоже на полохливї ревнощі. І лиш Іванка стояла незворушно, притискаючи до себе полотняну ляльку-мотанку. Подорожнього лякали такі ляльки — вони не мали обличчя. Зовсім інша справа — заклично усміхнені Барбі, котрими гралася його донька. Спогад про доньку боляче кольнув йому дєсь із лївого боку грудей, тож він знову повернувся до сирїт. За ліченї хвилини вказав на п'ятьох із тих, чїї імена питав, і звелїв черницям збирати їх у дорогу.

Юрія він не обрав. Усе ще горїла відмітина на щоці.

Та, коли дорослі вже виводили дітей із сиротинцю й садовили до фургона на ті місця, де раніше стояли ящики з чудернацьким заморським маркуванням, хлопець зєнацька видерся з рук молодї черниці і кинувся навздогін.

— Іванка!..

Лялька-мотанка впала на бруківку. Подорожній інстинктивно намацав револьвер, схований під сутаню. Одна мить — і він стрїлятимє, не вагаючись.

— Дайте їм попрощатись, благаю, — знову втрутилася настоятелька.

Він неохоче випустив зі своєї грубезної порепаної долоні тендітну руку дівчинки з волошковими очима, і вона повільно рушила назустріч хлопцеві. Подорожній знічев'я хотів було спитати, чи ж вони часом не брат і сестра, але не спитав. Натомість звів очі на кам'яних янголів, що прикрашали фронтони колись величної католицької споруди. Поцерблені часом, подзьобані кулями та випрані негодами, вони мовчки спостерігали за безчестям людей.

Настоятелька відвернулася. Зараз її непокоїло тільки одне — якими очима цього вечора дивитиметься на неї Божа Матір.

— Розшукай мене, — ледь чутно мовила Іванка, коли між ними лишився єдиний крок. Юрко підняв із запилуженої бруківки згублену ляльку-мотанку і простягнув їй.

Наче прокинувшись од затамованого сну, шмат неба раптом розпоролася крива блискавка, десь із примарно посивілих вершин їй відгукнувся гомін грому, і довкола зашелестіли холодні шорсткі струмені некликаного дощу.

— Не бажаєте перечекати негоду? — радше для годиться спитала подорожнього стара настоятелька, коли дітей було сховано до фургона, а він запізнило хряснув дверцятами й усівся за кермо.

Не приставай на жодну з їхніх пропозицій, якщо про це не йшлося в попередній домовленості.

— Воно й варто було б... Але ні, я поспішаю! — й піднявши брудне бокове скло, подорожній нетерпляче завів двигун і натиснув на газ.

Юрко довго стояв просто неба й дивився, як білий фургон неквапливо розчиняється в суцільній стіні дощу. Потім

зірвався з місця й щодуху помчав геть. Зупинився вже посеред стайні. Обтрусився, як пес. Принюхався. Потягло смоляним деревом, старим пересушеним сіном і досі — кіньми, хоч усіх вони поїли ще минулого літа. Зненацька брамою щось грюкнуло, озвалися голоси. Малий здригнувся й ввіркою пірнув за стійло свого колишнього улюбленця Чаклуна. Однак боятися не було чого — то робітники під наглядом матінки Магдалини вносили до стайні ящики, привезені подорожнім. Лишені навзамін Іванки. Поскладавши їх уздовж стіни, почали розпаковувати. Як і слід було сподіватися, знайшли там дитячий одяг, медикаменти, сухі військові пайки. Однак найбільше ящиків було з вогнепальною зброєю.

Тринадцятирічний Юрко відсахнувся, і від побаченого його знудило просто на кінську упряж, що купую заплиженого непотребу бовваніла на тлі дощаної стіни. Як отямився, над ним височіла видовжена й суха, наче жердина, постать настоятельки.

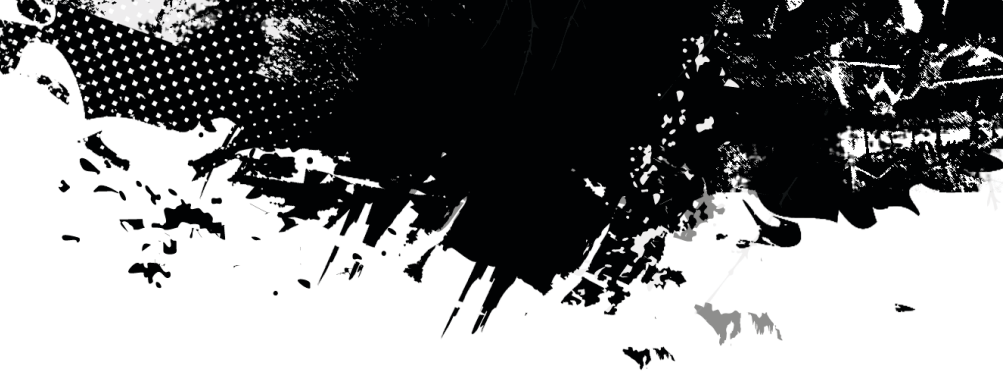
— Однаково знайду й поверну Іванку! — пообіцяв уперто. — А потім перестріну і вб'ю чужинця... Я його позначив.

Матінка Магдалина незвично боязко озирнулась і сказала йому те, чого ніхто, крім Божої Матері, від неї ніколи не чув: — Прости мені.

Юрко не відповів. Просто вужем відповз подалі в темний закуток і принишк.

Настоятелька повернулася до свого кабінету і знову втупилася в застигли очі Божої Матері. Із мертвого дерева — крапля за краплею — брунато стікала живиця. Ікона мироточила. Стара черниця залякла, нездатна вирішити, що їй із цим непроханим дивом чинити — затаєно змовчати чи гучно бити на сполох...

Зрештою впала навznak і почала гарячково молитися. На все воля Божа. А раптом її дітям пощастить, і старий, забризканий багнюкою фургон не дістанеться місця призначення, а просто зірветься в гірське провалля?

Розділ I

Доктор Паскуда

*Літо, 2053 рік
США, Портленд, штат Орегон*

1

Невиспане місто, по живому здираючи з себе кудлаті залишки сну, ковтало поспіхом зварену каву, смажило яечню й робило тости, приймало душ, чистило зуби, вдягалося, взувалося, шукало довбані ключі від «фольксвагена» й урешті, знервоване тими пошуками, розлитою кавою, несмачною яечнею, підгорілими тостами, запізнюючись, мчало на роботу.

Дорогою встигало полаятися по телефону із дружиною за те, що не погодувало kota та й сміття знову не винесло; продемонструвати середній палець сусідам по нещастю, котрі так само не тямалися з люті, прикуті до кермівок своїх машин у цьому пеклі-заторі, і теж кричали на когось по телефону; відхопити зауваження від патрульного з наступним складанням протоколу і, звісно ж, укотре набрехати щось шефові стосовно причин свого (вже шостого за цей місяць) запізнення на роботу.

Шефові, ясно, будуть до сраки всі жалюгідні спроби виправдань-вибачень із наступним «цього більше ніколи не

повториться, сер!...», і місто отримає шосте за цей місяць адміністративне попередження.

І так день за днем. Місто стомилося. Воно благало пощади.

А впіймавши зненацька своє відображення у дзеркалі заднього огляду, враз остовпіло. Неголений чоловік зі скуйовдженим волоссям та перекошеною краваткою був цілковитим йому незнайомцем. Замість міста в маленькому люстерку облаштувався хтось інший. Те саме було сьогодні вранці й у великому, спітнілому від гарячої пари, дзеркалі ванної. І вчора, у торговельному центрі, де місто зупинилося перед блискуче-дзеркальною вітриною ювелірної крамнички, аби купити щось для дружини з нагоди річниці шлюбу...

Чиєї дружини? Якого шлюбу?

Розвернувши свою автівку на сто вісімдесят градусів, місто брутально виїхало на зустрічну і на шаленій швидкості вперіщилося в бетонну стіну.

Того дня в різних районах Портленда сталося ще п'ять подібних випадків. Але майже ніхто не загинув. Тому що бригади «швидкої», котрі за лічені хвилини опинилися на місцях інцидентів, доправили самогубців не в звичайний шпиталь, а до спеціалізованої клініки, що належала новітній медичній корпорації під децю ексцентричною назвою «ТІЛО™».

Не встигли забрати лише того, на «фольксвагені».

— Ентоні Келлер, тридцять сім років, — продзижчав у телефонній слухавці бездоганно поставлений, стерильно-мелодійний голос молодшої асистентки. — Шість місяців тому перебував на останній стадії раку крові. Численні пересадки кісткового мозку не дали нічого. Згодом потрапив на лікування до однієї з закритих клінік корпорації «ТІЛО™». Звісно,

цілковите одужання. Щоправда, за два тижні почав виявляти ознаки глибокої депресії, замкнувся в собі, став дратівливим, розгубленим. І найголовніший симптом — кілька днів тому Келлер перестав упізнавати себе у дзеркалі...

Кремезна, наче витесана з каменю, постать головного лікаря, що завмерла на тлі широкого панорамного вікна з найкоштовнішим краєвидом квітучого передмістя Портленда, навіть не здригнулася:

— Наш пацієнт, — здавалося, глибокий хрипкувато-застуджений голос, що ламаною англійською озвався у відповідь жіночому, існував окремо від постаті. — То якого біса наш пацієнт потрапив до муніципального шпиталю? — в голосі проступив метал. — Подзвоніть і скажіть, хай повернуть тіло. Це власність клініки.

— Буде зроблено! — скрикнула асистентка.

Головний лікар роздратовано жбурнув слухавку на місце. Зупинив погляд на чорному телефонному апараті з минулих часів. На відміну від решти владних та приватних структур, що послуговувалися просунутими відеофонами, повсякчас потерпаючи від хакерських атак, корпорація «ТІЛО™» використовувала для внутрішнього зв'язку старомодні телефонні комунікації. Їхнє конфіденційне й безперебійне функціонування забезпечувала власна відокремлена АТС, про місцезнаходження якої не знали навіть її безпосередні працівники (на роботу й назад їх возили із зав'язаними очима).

Схопивши телефонний апарат, лікар пожбурих його добре натренованою лівою рукою в куленепробивне скло панорамного вікна кабінету. Важко перевів подих.

Він був шульгою. А якось почув (вже й не пригадати, від кого), що ліворукі зазвичай стають людьми виняткової долі і таланту. Або ж особами, неймовірно витонченими у всіляких паскудствах. Стосовно себе він давно схилився до другого варіанту. Стиснув кулаки. Зблиснув недобрими, як у вовкулаки, вугільно-чорними очима. На вигляд лікареві було

років сорок, та, якби хто взявся старанно відраховувати літа від дати народження, вказаної в його новенькому американському паспорті, заледве набралось б тридцять три. Недобра вдача додавала років. Зраджувала сивина в чорному, аж до смоляного, довгому волоссі, зібраному на потилиці в жмут... Тож ніхто й нізащо не назвав би його красенем, принаймні не в пишно-повноцінному значенні цього слова. Бо краса покликана вабити, а не відштовхувати. Краса — це гармонія. А гармонії в грубих, покреслених слідами від шрамів, завжди насуплених рисах його обличчя анітрохи не відчувалося. Оточення, мабуть, бачило в ньому неоковирний витвір якогось божевільного Франкенштейна нового часу, котрому катастрофічно бракувало почуття міри у творчості, коли він ліпив до купи цього чоловіка за своєю подобою.

Але ж, на диво, витвір зажив собі власним життям, і в житті тому, схоже, вистачало всього потроху. Колеги й пацієнти переважно його сахалися, оминали десятими дорогами, а дехто навіть божився, що на власні очі бачив, як вночі він перекидається на вовка, виє на місяць й вистрибує у вікно. Немовлята в його присутності заходилися від плачу. Жінки, що траплялися йому до ліжка, не прагнули від нього шлюбних зобов'язань, не уявляли його батьком своїх дітей і не завжди вірили, що він лікар за фахом. Таку зовнішність міг би мати серійний убивця-різник, та аж ніяк не лікар, котрому належало рятувати й утшати людей.

Утшати він не вмів, рятувати мусив.

Він ненавидів свою роботу. Вона ж, видається, з нього просто насміхалася, часом змушуючи до вчинків, за які згодом він ненавидів уже себе. І ледве чи можна було щось змінити... У такі дні він почувався генеральним директором пекла.

А рай був зовсім поряд. Просто за широким панорамним вікном із куленепробивного скла. У земному, навіть дещо банальному значенні. Рай усіма зусиллями створювала для пацієнтів медична корпорація «ТІЛО™», відкриваючи свої

клініки у величних, вправно відреставрованих маєтках поза минулого століття, що гніздилися в мальовничих передмістях, котрі аж до непристойності контрастували із залюдненими, знервованими, задимленими мегаполісами.

Портлендська клініка вважалася однією з найкращих. Облаштувавшись на місці колишнього Lake Oswego — найпрестижнішого району західно-океанського узбережжя, вона вільно простяглася його прилеглими територіями, відгородилася од надміру метушливого й заклопотаного довколишнього світу високим кованим парканом. І все тут було, наче в казці: велетенський сад із екзотичними квітами й столітніми незайманими деревами, в котрих потопав старезний маєток; мереживне плетиво доріжок, що кровonosними судинами розбігалися в усіх напрямках і часом заводили в нікуди; затишні альтанки, де можна було усамітнюватися до смерті; романтичні фонтани, бризки від яких грайливо розліталися віддалік, заледве здіймався вітер; повіті зеленню гойданки, мармурові столики просто неба, непримітний догідливий персонал. Автівок, що могли б ненароком спалюжити цей дивовижний пейзаж, у дворі не тримали. Вони були сховані в кількоповерховій підземній парковці, де раніше працював морг і катівня. Утім, у «катівню» небагато хто вірив. Довкола маєтку затишно вляглася тераса, чимось схожа на ледачу неповоротку змію, що безтурботно вигрівалася на сонечку.

Усередині теж панувала старанно налаштована казка: ліве крило, де містились апартаменти для пацієнтів та їхнього супроводу, було встелене білосніжними килимами з м'яким довгим ворсом (нога в ньому грузла по кісточки), завішене справдешніми полотнами прадавніх живописців (підробка вважалася б особистим приниженням корпорації «ТІЛО™») й оздоблене розкішними, майстерно відреставрованими меблями доби напівзабутого Ренесансу (один лише стілець коштував цілих статків). У передпокої стояв величний білий рояль.

ЗМІСТ

Пролог	9
<i>Розділ I</i>	
Доктор Паскуда	16
<i>Розділ II</i>	
Юрій	53
<i>Розділ III</i>	
Клініка	82
<i>Розділ IV</i>	
Тіло № 29	110
<i>Розділ V</i>	
Серце руйнівника	144
<i>Розділ VI</i>	
Світлий бік темряви	187
<i>Розділ VII</i>	
Ештон	231
<i>Розділ VIII</i>	
Знак скінченності	269

Літературно-художнє видання

ГРАНЕЦЬКА Вікторія Леонідівна
Тіло™

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *М. М. Чемерис*

Підписано до друку 08.05.2013. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля»»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65063, м. Одеса, вул. Арміїська, 8-В
тел. +38 (048) 776-07-67
e-mail: odessa@bookclub.ua

КИЇВ

ПП «Букс Медіа Тойс»

04655, м. Київ, просп. Московський, 10-Б, оф. 33
тел. +38 (044) 351-14-39,
+38 (067) 572-63-34,
e-mail: booksmt@rambler.ru

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю.Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 18
тел. +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ІКЦ «Кредо»»

83096, м. Донецьк,
вул. Куйбишева, 131-Г
тел. +38 (062) 345-63-08, +38 (062) 348-37-92, +38 (062) 348-37-86
e-mail: fenix@kredo.net.ua
www.kredo.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Гранецька В. Л.

Г77 Тіло™ : роман / Вікторія Гранецька ; передм. О. Хвостової. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —
320 с.

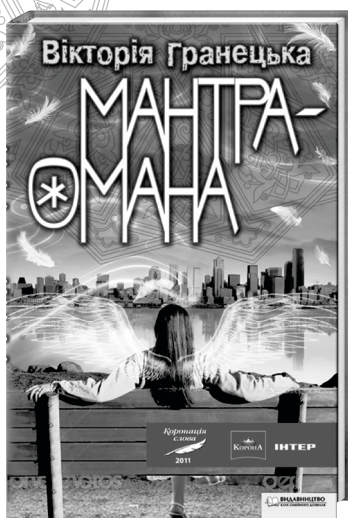
ISBN 978-966-14-5213-7

Україна. Карпати. 2033 рік. З католицького притулку-сиротинцю вивезено в невідомому напрямку п'ятеро дітей. Згодом вони виринуть у Сполучених Штатах зовсім іншими особами, яких уже ніхто не назве чужинцями... Хто й навіщо викрадатиме людей у недалекому майбутньому? Ким вони стануть у своєму новому житті?

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

ДЕБЮТНИЙ РОМАН
ВІКТОРІЇ ГРАНЕЦЬКОЇ,
ЯКУ НАЗИВАЮТЬ УКРАЇНСЬКИМ
СТІВЕНОМ КІНГОМ, ЗДОБУВ ПЕРШУ
ПРЕМІЮ КОНКУРСУ «КОРОНАЦІЯ
СЛОВА — 2011» ТА БУВ ВИЗНАНИЙ
НАЙКРАЩОЮ КНИГОЮ КРАЇНИ

Єва пішла проти власної природи та зробила все, щоб стати цілковитим стервом. Удень вона живе для власного задоволення, а вночі поринає у світ химерних марень. Місце зустрічі з незнайомцем, якого вона зве Ловцем Снів, незмінне — це дах хмарочоса. І одного разу його запрошення стрибнути вниз було прийнято. Єва повертається додому — але це вже не вона, а її привид — і з'ясує, що в помешканні вона не сама...

